

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.II.30.091/2016/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a Miskolci 2. sz. Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Rózsa Péter) által képviselt felperesnek - a Kolozsvári & Waldmann Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Waldmann Gábor) által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2015. szeptember 11. napján kelt G.40.040/2014/36. számú ítélete ellen a felperes részéről 37. és 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A felperes harmadlagos, negyedleges és ötödleges kereseti kérelme tárgyában a pert megszünteti, és az elsőfokú bíróság ítéletének e kereseti kérelmeket elutasító rendelkezéseit hatályon kívül helyezi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1 680 000 (egymillió-hatszáznyolcvanezer) Ft fellebbezési eljárási költséget, míg az államnak az állami adóhatóság felhívására 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes a gazdasági tevékenységéhez szükséges eszközök vételárának finanszírozása céljából 2007. december 20-án hét, míg 2008. október 17-én négy kölcsönszerződést és további egy lízingszerződést kötött az alperes jogelődjével, a **(L.)** Zrt.-vel (továbbiakban: alperes). A kölcsönszerződések alapján az alperes összesen 78 489 000 Ft összegű kölcsönt biztosított a felperes részére, míg a lízingszerződés alapján az alperes által finanszírozott összeg 3 088 000 Ft volt. Az ún. egyedi szerződésekben a felek a mértékadó devizanemet CHF-ben határozták meg, feltüntették a havi törlesztő részletek illetve lízingdíjak összegét, esedékességét, az elszámolási módot, a THM százalékos mértékét, a lízingszerződésben ezen túlmenően a tőketartozást, az áfa-t és a maradványértéket. Rögzítették továbbá, hogy az egyedi kölcsön- és lízingszerződésben nem szabályozott kérdéseket a szerződések elválaszthatatlan részét képező, az alperes által használt „gép hitelezési tevékenységre” (**üzletszabályzat 1. megjelölése**) megjelölésű (Üsz1.), „gép hitelezési tevékenységre” (**üzletszabályzat 2. megjelölése**) megjelölésű (Üsz2.) és az alperes lízing tevékenységére vonatkozó (**üzletszabályzat 3. megjelölése**) megjelölésű (Üsz3.) üzletszabályzat tartalmazza. A fentiekben túl valamennyi szerződés rögzíti a felperes nyilatkozatát, amely szerint kijelentette, hogy a kölcsön- és lízingszerződés elválaszthatatlan részét képező üzletszabályzatban

foglaltakat megismerte, megértette, azokat a szerződés aláírásával magára nézve kötelezőnek ismeri el, és annak átvételét a szerződés aláírásával nyugtázza. Az üzletszabályzatokat a felperes cégszerűen aláírta, és minden oldalát leszignózta. A kölcsönszerződések egy részét közjegyzői okiratba foglalták.

A kölcsönszerződésekhez kapcsolódó Üsz1. és Üsz2. III.5. pontja tartalmazza, hogy a hitelező jogosult a folyósított kölcsön összege után kamatot felszámítani, és meghatározza a kamatszámítás képletét:

$$K_i = H_i * r * (t_i - t_{i-1}) / 36.000$$

ahol: K_i t_i időpontban számított kamat
 H_i t_i időpontban fennálló tőketartozás
 r kamatláb %-ban
 t_{i-1} a t_i időpontot megelőző kamattörlesztés, illetve a folyósítás időpontja
 t_i a kamatszámítás értéknapja"

Rögzíti továbbá azt, hogy a hitelező jogosult a Kamatváltozás I. érvényesítésére, a még nem esedékes törlesztő részletek összegének megváltoztatásával, ha a mértékadó kamatláb pénzü piacon kialakult értéke eltér az egyedi kölcsönszerződésben meghatározott hatályos referenciaértéktől.

A kamatváltozás I. az Üsz1. és az Üsz2. I/19/a) pontja szerint a mértékadó kamatláb pénzü piacon bekövetkezett %-os értékének változása függvényében, a hátralévő törlesztő részletek összegét érintő kamatkülönbözet.

Az Üsz1. s az Üsz2. I/19/b) pont alatt Kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) megjelölés alatt rendelkezik az adós, illetve a lízingbevevő árfolyamváltozáshoz kapcsolódó fizetési kötelezettségéről az alábbiak szerint:

„A mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az alábbi képlet szerint meghatározott kamatkülönbözet: Kamatváltozás II. = fizetési kötelezettség x ((fizetési esedékesség napján aktuális devizaeladási árfolyam/mértékadó árfolyam - 1.)."

Az alperes és a (L.) Kft. között 2007. december 20. napján képvisleti szerződés jött létre, amelyben az alperes felhatalmazta a nevezett gazdasági társaságot, hogy az általa írásban engedélyezett feltételekkel - a rendelkezésére bocsátott szerződéses nyomtatványok felhasználásával - elkészítse a finanszírozási szerződéseket és az azokhoz kapcsolódó egyéb szerződéseket, azokat az alperes nevében és helyette aláírja. A (L.) Kft. közjegyzői okiratba foglaltan meghatalmazta a (S.) Kft. önálló képvisleti joggal rendelkező cégvezetőjét, **(személy neve)-t**, hogy a (L.) Kft-t, mint az alperes meghatalmazottját teljes jogkörrel képviselje a perbeli szerződések megkötése során. E meghatalmazás alapján a perbeli szerződéseket **(személy neve)** írta alá, akinek nyilatkozatát és eljárást az alperes utóbb jóváhagyta.

A felperes a 2014. február 3. napján előterjesztett eredeti kereseti kérelmében kérte a perrel érintett valamennyi kölcsönszerződés és lízingszerződés létre nem jöttének illetve érvénytelenségének megállapítását, jogkövetkezményként pedig az alperes kötelezését az eredeti állapot helyreállítására oly módon, hogy az alperes az általa folyósított összegek jegybanki alapkamattal növelt összegébe számítsa be a már teljesített összegeket. E kereseti kérelme indokaként hivatkozott arra, hogy a szerződések alaki hibában szenvednek, mert az alperes részéről történt aláírás nem felel meg a Ctv.

8. § (1), (2) és (3) bekezdésében, illetőleg a Gt. 29. § (3) bekezdésében, valamint a Hpt. 47. § (1) és (2) bekezdésében írtaknak. Érvéle szerint a szerződések érvénytelenségét eredményezi, hogy az alperes nem adott tájékoztatást az ún. árfolyamrészről, továbbá hogy a szerződések nem tartalmazzák a Hpt. 210. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakat, azokban ugyanis nem került egyértelműen meghatározásra az ügyleti kamat, továbbá a díjak és költségek, illetőleg, hogy ezeket az alperes milyen feltételek teljesülése esetén és milyen mértékben jogosult egyoldalúan megváltoztatni. További érvénytelenségi okként jelölte meg, hogy - álláspontja szerint - az alperes megszegte a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdésében, valamint a 205. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási és együttműködési kötelezettségét, miután nem adott tájékoztatást a svájci frank alapú hitelekben rejlő kettős kockázatról. Semmisségi okként hivatkozott a fentiekén túl arra, hogy a szerződések nem tartalmazzák a THM-et, ezen felül több általánostól eltérő feltétel, így az „árfolyamkockázat” és a „deviza kereskedelmi ügyletre való kényszerítés” nem lett egyedileg megtárgyalva, az egyedi szerződés „mértékadó devizanem CHF” kitétele pedig érthetetlen és ellentmondó kikötés.

A szerződéseket a keresetlevelében tévedésre, megtévesztésre alapítottan megtámadta, amit azzal indokolt, hogy az alperes nem tájékoztatta a kettős árfolyamkockázatról, továbbá megtévesztette a THM meghatározása során, mivel az nem tükrözi az árfolyam- és kamatkockázatot. A megtámadás körében előadta, hogy a megtámadási okról a jogi képviselőjével létesített megbízási jogviszony keretében 2013. augusztus 29-én szerzett tudomást.

További keresete annak megállapítására irányult, hogy az üzletszabályzatok nem váltak a szerződések részévé, mivel azokat nem állt módjában megismerni a szerződéskötést megelőzően, emellett rendelkezésük eltér a szokásos szerződési gyakorlattól, de azokról az alperes nem adott külön figyelemfelhívó tájékoztatást.

A 2015. január 19. napján előterjesztett „keresetpontosításában” eshetőleges kereseti kérelmeket terjesztett elő, elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a szerződések nem jöttek létre, másodlagosan, hogy a szerződések érvénytelenek, harmadlagosan pedig, hogy az üzletszabályzatok nem váltak a szerződések részévé. A negyedleges keresetében - arra az esetre, ha a bíróság megítélése szerint a szerződések létrejöttek, érvényesek és az üzletszabályzat is a szerződések részévé vált - annak megállapítását kérte, hogy a fizetési kötelezettsége a szerződésben meghatározott ütemezés szerinti fix összeg mértékéig áll fenn. Ötödleges kereseti kérelmében az alperest a mértékadó kamatlábbal (CHF LIBOR) történő elszámolásra kérte kötelezni, az árfolyamrész tisztességtelenségének megállapítása mellett.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a perbeli szerződéseket képviselő útján kötötte, azokat **(személy neve)** mint ügyleti képviselő írta alá. Hangsúlyozta, az alperes pénzügyi vállalkozás, ezért ránézve a Hpt. 47. § (1) és (2) bekezdésének rendelkezései nem alkalmazhatók. Érvéle szerint a szerződések tartalmazzák a Hpt. 210. § (2) bekezdésében írt kötelező tartalmi elemeket, az egyedi szerződések és azok részét képező üzletszabályzatok rendelkezésének egybevetésével a tartalmuk meghatározható. Kiemelte, a tájékoztatási kötelezettség megsértéséhez sem a Ptk., sem a Hpt. nem fűzi a semmisség jogkövetkezményét és a szerződéskötéskor hatályos Hpt. a THM feltüntetésének a kötelezettségét a fogyasztóinak nem minősülő szerződések tekintetében nem írta elő. Hivatkozott továbbá a megtámadás elkésetttségére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 2 600 000 Ft perköltséget, míg az állam részére 1 500 000 Ft elsőfokú eljárási illetéket. Határozatának indokolása szerint a peres felek között fogyasztóinak, illetve fogyasztásinak nem minősülő kölcsönszerződések, valamint egy zárt végű deviza alapú lízingszerződés jött létre. Megállapította, az egyedi szerződésekben megjelölt üzletszabályzatok a szerződések részévé váltak, a felperes ugyanis azokat mindegyik oldalán kézjeggyel látta el, utolsó oldalukat pedig cégszerűen aláírta, átvételüket a szerződésekbe foglalt írásbeli nyilatkozatával

elismerte.

Osztotta az alperesnek azt az álláspontját, hogy a Hpt. 47. § (1) és (2) bekezdésének rendelkezései nem vonatkoznak az alperesre, mivel nem minősül hitelintézetnek. Kifejtette, a szervezeti képviselő eltér az ügyleti képviselőtől, ügyleti képviselőként a szervezeti képviselőtől származó együttes aláírást tartalmazó meghatalmazással harmadik személy egy személyben is eljárhat. Igazoltnak találta, hogy a szerződéseket aláíró személy az alperes ügyleti képviselőjeként eljárhatott a szerződések megkötésénél, mindezek alapján az alaki okra alapított érvénytelenségét nem ítélte megállapíthatónak.

Nem találta megalapozottnak azt a hivatkozást sem, miszerint a szerződések a Hpt. 210. § (2) bekezdésébe ütköznek. Hangsúlyozta, a Hpt. csak a fogyasztási szerződések tekintetében fűzi a semmisségi jogkövetkezményét a 210. § (2) bekezdésében írt tartalmi elemek hiányához, a perbeli szerződés azonban nem fogyasztási, vagy fogyasztói szerződés. Részletezte a fix, illetve a változó kamat tartalmi jellemzőit és rámutatott, a perbeli kölcsönszerződésekhez, illetve lízingszerződéshez kapcsolódó üzletszabályzatok rendelkezéseiből megállapíthatóan a szerződések az ügyleti kamat szempontjából változó kamatozásúak, amelyben a felek a kamatszintet a svájci frank LIBOR kamatához, mint referencia kamatlábhoz kötötték. Kiemelte, a szerződésben a kamatot nem kell számszerűen, avagy százalékos mértékben meghatározni, a szerződés e tartalmi eleme akkor is egyértelműen meghatározottnak tekinthető, ha a mértéke a szerződés részét képező üzletszabályzat és hirdetmény rendelkezései alapján meghatározható. Megítélése szerint a perbeli szerződések e követelménynek megfelelnek, az ügyleti kamatláb a szerződések rendelkezéseiből megállapítható, és kiszámítható a felperes által fizetendő ügyleti kamat mértéke is az üzletszabályzatokban rögzített matematikai képlet alapján.

Kifejtette, a mértékadó devizanem CHF rendelkezés annak kifejezése, hogy a felek deviza alapú szerződéseket kötöttek, azok a 6/2013. PJE határozat értelmében érvénytelenek nem tekinthetők.

Rámutatott, az árfolyamkockázat ismertetését, valamint a törlesztő részletekre gyakorolt hatását tartalmazó kockázatfeltáró nyilatkozat kiállítása a lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén terheli a pénzügyi intézményt, a felperes viszont nem minősül ilyennek.

Hangsúlyozta, a szerződés egyéb lényeges tartalmi elemeire vonatkozó tájékoztatás hiánya okán a szerződések érvénytelensége csak azok eredményes megtámadása esetén lenne megállapítható, a felperes azonban megtámadási jogát elkésve gyakorolta.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet módosított keresete szerinti megváltoztatását kérte azzal, hogy a szerződések létre nem jöttek és érvénytelenségének jogkövetkezményeként kérte azok határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását és az alperes kötelezését a jegybanki alapkamattal való elszámolás elvégzésére. E kérelme megalapozatlansága esetére az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Elsődleges fellebbezését az alábbiakkal indokolta:

- Fenntartotta álláspontját, miszerint a kamatban, díjban, költségekben való megállapodás hiányában a kölcsönszerződések nem jöttek létre, míg a perbeli lízingszerződés zárt végű pénzügyi lízing, amely kölcsönjogviszonyt testesít meg, ezért annak ugyancsak kötelező eleme az ügyleti kamat meghatározása. A kamat mértéke a szerződés, illetőleg az üzletszabályzat rendelkezései alapján sem számítható ki, emellett az árfolyamrás, mint költség meghatározása is elmaradt és nem került feltüntetésre a kereskedői és alperesi irodai jutalék és díj, valamint a beépített casco díj.

- A lízingszerződés tekintetében hangsúlyozta, annak nélkülözhetetlen tartalmi eleme a lízingbeadó részéről a lízingtárgy tulajdonjogának megszerzése, a Ptk. 117. § (2) bekezdése alapján pedig az

ingó dolog esetén a tulajdonszerzéshez szükséges a dolog tényleges birtokba adása is. Érvelése szerint a lízingtárgy nem került az alperes birtokába, a lízingtárgy tulajdonjogát részben ezért nem szerezhette meg, részben pedig azért, mert a vételárat nem kizárólag az alperes, hanem a felek közösen fizették meg. Miután pedig az alperes a lízingtárgyak tulajdonjogát nem szerezte meg, azokat nem adhatta az ő birtokába, így lízingbe sem, ezért a szerződések nem jöttek létre.

- Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a lízingszerződések a Hpt. 210. § (2) bekezdésébe ütköznek, ezért azok a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján érvénytelenek. Részletezte a pénzügyi lízing fogalmát és kiemelte, a lízingdíj tőke- és kamatrészből tevődik össze. E kamatrész azonos a Hpt. 210. § (2) bekezdésében írt kamattal, így ennek hiánya a szerződés érvénytelenségét eredményezi.

- Fenntartotta az alaki hibára vonatkozó álláspontját is. Megítélése szerint a szerződéskötéskor az alperes részéről eljáró személy aláírásának tartalmaznia kellett volna az alperes képviseletében eljáró cégek bélyegzőlenyomatát, azaz hogy az aláírók a (L.), illetve a (S.) Kft. képviseletében járnak el. Utalt arra, hogy az alperest a szerződések aláírása során egy személy önállóan nem képviselhette.

- Álláspontja szerint a szerződések árfolyamkockázatra, árfolyamrésre és mértékadó devizanemre vonatkozó kitételei eltérnek a szokásos szerződési gyakorlattól, ezeket a felek egyedileg nem tárgyalták meg, ezekre vonatkozóan az alperes külön tájékoztatást sem adott, következésképp azok nem váltak a szerződés részévé.

- Előadta, az alperes a szerződéskötéskor biztosításközvetítői tevékenységet végzett, amelynek folytatására a Hpt. 6. §-ában írtakra figyelemmel nem volt jogosultsága, ezért a szerződések a Casco díjak törlesztő részletekbe történő beépítése miatt is jogszabályba ütköznek.

- Változatlanul állította, hogy az alperes az üzletszabályzatokat nem bocsátotta a rendelkezésére, ezért azok nem válhattak a szerződés részévé.

- Fenntartotta a szerződés megtámadása tekintetében a keresetben előadott érvelését.

- Álláspontja szerint a megítélt perköltség összege eltúlzott, figyelemmel arra is, hogy az alperest a jelen perbeli jogi képviselője számos hasonló jogalapú ügyben képviseli, ebből következően az egyes ügyekben egyre kevésbé kell érdemi tevékenységet kifejtenie.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó eljárási szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem merítette ki a kereseti kérelmet, miután nem bírálta el a THM-el való megtévesztésre alapított érvénytelenségi okot, továbbá a negyedleges és ötödleges kereseti kérelmeit, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet azért megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság nem az összes szerződés tartalmának ismeretében hozta meg érdemi döntését, egyes szerződések ugyanis nem kerültek a periratokhoz becsatolásra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Mindenben fenntartotta az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését, kiemelve, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokaival maradéktalanul egyetért, egyebekben részletesen nyilatkozott a felperes fellebbezésében felhozott érvekre.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítélet tábla az annak alapján hozott érdemi döntésével és javarészt kifejtett indokaival is egyetért. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A fellebbezésben felhozottak alapján az ítéletábrának mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy történt-e az elsőfokú eljárásban olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú eljárás megismétlését tenné szükségessé.

A Pp. 213. § (1) bekezdése értelmében az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. A Pp. idézett rendelkezése az ítélet teljességének a követelményét fejezi ki, amely szerint az ítéleti döntésnek ki kell terjednie a perben elbírálásra kerülő kereseti és viszontkereseti igényeken túlmenően az ellenkérelemre, a beszámítási kifogásra és azokra a kérdésekre is, amelyek tekintetében a bíróságnak hivatalból kell rendelkeznie. A felperes e tekintetben azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a THM-mel való megtévesztésre alapított érvénytelenségi okot, továbbá a negyed- és ötödleges kereseti kérelmeit. Sérelmezte továbbá, hogy nem az összes szerződés tartalmának ismeretében hozta meg érdemi döntését, bizonyos szerződések ugyanis a periratokhoz nem kerültek becsatolásra. Ez utóbbit illetően megállapítható, hogy valamennyi, a per tárgyává tett szerződést illetően a szükséges okiratok rendelkezésre állnak, a felperes által hiányolt egyes kölcsönszerződések tartalma az azt magukban foglaló, a periratok között elfekvő közjegyzői okiratból egyértelműen megállapítható (HIT 3743507., HIT 3743607., HIT 3744007., HIT 3744707., HIT 3745007., HIT3745207., HIT 3745707.), így az elsőfokú bíróság valamennyi, a döntése kialakítása során lényeges szerződéses adat és körülmény birtokában volt, határozatát ennek ismeretében hozta meg.

Tévedett a felperes abban is, hogy az elsőfokú bíróság a negyed- és ötödleges kereseti kérelmei tárgyában nem döntött. E kereseti kérelmeket ugyanis az elsőfokú bíróság elutasította, bár kétségtelen, hogy ítélete erre vonatkozó részletes indokolást nem tartalmaz. Az indokolási kötelezettség elmulasztása azonban nem eredményezi az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a későbbiekben kifejtendők szerint.

Ami pedig a THM-el való megtévesztésre alapított érvénytelenségi okot illeti, az elsőfokú bíróság a felperes e hivatkozását is megalapozatlannak ítélte, a keresetet elutasító rendelkezésből ez a következtetés vonható le, bár kétségtelen, hogy erre sem tért ki részletesen ítélete indokolásában. Megállapítható azonban a peradatokból, hogy az elsőfokú bíróság e tekintetben elfogadta az alperesnek azt a védekezését, miszerint a felperes elmulasztotta a megtámadásra nyitva álló - a jelen ügyben alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 236. § (1) bekezdésében meghatározott egy éves megtámadási határidőt.

Mindezekre tekintettel nincs olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely akadályát képezné az elsőfokú ítélet érdemi felülbírlatának. Ennek során az ítéletábrának mindenek előtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú ítélet felülbírlatára milyen körben kerülhet sor.

A felperes fellebbezési kérelemként az elsőfokú eljárásban 2015. január 19. napján előterjesztett „keresetpontosítás” elnevezésű beadványában rögzített eshetőleges kereseti kérelmeit ismételte meg. Az ebben foglalt harmadlagos, negyedleges és ötödleges kereseti kérelmei azonban - az alábbiakban részletezettek szerint - meg nem engedett keresetváltoztatások, mert a felperes azokat az alperes érdemi ellenkérelmének előadását követő 30 napon túl terjesztette elő.

Keresetváltoztatás alatt a keresetnek a per tárgyát képező elemei, vagyis a keresettel érvényesített jog, az annak alapját képező tényállítás, továbbá a kereseti kérelem bármelyikének megváltoztatását kell érteni. Jelen esetben a felperes az alperes érdemi ellenkérelmének előadását követő 30 napon túl

terjesztette elő harmadlagos, negyedleges és ötödleges kereseti kérelmeit. Harmadlagos keresete - amelyben annak megállapítását kérte, hogy az üzletszabályzatok nem váltak a perbeli szerződések részévé - a petitumot, valamint a tény- és jogalapot tekintve egyaránt eltér az eredeti keresettől, amely kizárólag a szerződések érvénytelenségének, illetve létre nem jöttének megállapítására és ezek jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítására irányult. A negyedleges és az ötödleges kereset pedig jogalapjában tér el az eredeti keresettől, hiszen a felperes e kereseti kérelmeiben az elszámolásra irányuló igényét nem a szerződések létre nem jöttére vagy érvénytelenségére alapította, hanem az érvényes szerződések alapján lényegében az alperes szerződésszegésére hivatkozással kérte az alperes elszámolásra kötelezését. Mindezek alapján a harmadlagos, negyedleges és ötödleges kereseti kérelmek meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősülnek, amelyeket az elsőfokú bíróságnak érdemi vizsgálat nélkül végzéssel el kellett volna utasítania a Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján. Miután ez nem történt meg, az ítéletábra e kereseti kérelmek tárgyában a pert megszüntette, és az elsőfokú bíróság ítéletének az e kereseti kérelmeket elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte a Pp. 251. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával. Ez egyben azt is jelenti, hogy a harmadlagos, negyedleges és ötödleges keresetek érdemi elbírálására a Pp. 247. § (1) bekezdésében és a Pp. 235. §-ában írtak alapján nincs lehetőség a jelen másodfokú eljárásban sem. Ettől eltérő kérdés, hogy a harmadlagos kereseti kérelem indokaként előadottakat az ítéletábra értékelte az érdemben elbírálandó kereseti kérelmekre vonatkozó döntés felülbírlata során.

A kifejtettekre tekintettel a fellebbezésnek a szerződések létre nem jöttére, illetve érvénytelenségére vonatkozó hivatkozásai bírálhatók felül a másodfokú eljárásban.

Az ítéletábra mindenben osztja az elsőfokú bíróságnak a szerződések alaki hibára alapított érvénytelenségével kapcsolatos álláspontját és annak kifejtett indokait, azt megismételni nem kívánja, csupán visszautal arra. Az elsőfokú bíróság eljárásában előadottakon túl a felperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy **(személy neve)** aláírása alakilag hibás, mert annak tartalmaznia kellett volna a **(L.)** és a **(S.)** Kft. bélyegzőjét, és fel kellett volna tüntetnie azt is, hogy az aláíró az alperes nevében jár el, és helyette írja alá a szerződést. A felperes érvelése téves. Az írásbeliséghez kötött és képviselő közreműködésével létrejött szerződés a képviselő útján eljáró szerződő fél aláírása szempontjából alakilag érvényes, ha a szerződést tartalmazó okiratból kitűnik, hogy a megállapodást ténylegesen aláíró személy nem a saját nevében, hanem az okiratban megjelölt szerződő fél nevében és képviselőként jár el. Szükség esetén az aláíró természetes személy képviseleti jogosultságának igazolása során vizsgálandó, hogy képviseleti jogát kitől és milyen formában származtatja. Nem szükséges azonban, hogy a képviseleti jogosultság keletkezésének láncolata magából a képviselő útján kötött szerződést tartalmazó okiratból kitűnjön (BDT2014. 3133.). Mindezek figyelembevételével **(személy neve)** aláírása az alperes bélyegzőjének használatával egyértelműen igazolja, hogy nevezett az alperes nevében és képviselőként járt el.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a peres felek között deviza alapú zárt végű pénzügyi lízingszerződés, valamint ugyancsak deviza alapú kölcsönszerződések jöttek létre. A felperes a lízingtárgy lízingbeadó általi megszerzésének, birtokba vételének hiányára, valamint a vételár egy részének általa történt kifizetésére vonatkozó érvelésével azt kívánta alátámasztani, hogy a felek a lízingszerződésnek nevezett megállapodásukkal is kölcsönügyleteket kötöttek. Ennek azonban ellentmond a saját jogi okfejtése is. Mindezen túl semmilyen peradat nem utal arra, hogy az alperes a lízingtárgy tulajdonjogát a perbeli lízingszerződés megkötését megelőzően nem szerezte meg. A felperes maga sem állította, hogy a szerződéskötés óta eltelt hosszú idő alatt az alperesen kívül bárki tulajdonosi jogokat kívánt volna gyakorolni a birtokában lévő eszköz tekintetében, továbbá azt sem, hogy a lízingtárgy tulajdonjogát a szállítóval kötött adásvételi szerződés alapján ő

maga szerezte meg.

Az adásvétel dolog tulajdonjogának pénz ellenében történő átruházása (1959-es Ptk. 365. §). Az adásvételi szerződésből az eladónak kötelezettsége keletkezik az adásvétel tárgyát képező dolog tulajdonjogának átruházására, és a vevő birtokába bocsátására, a vevőnek pedig a dolog átvételére és a vételár megfizetésére. Az adásvétel jogcímén történő tulajdonszerzésnek a vételár kifizetése tehát nem feltétele, továbbá az sem, hogy a vételár teljes egészében a vevő pénzeszközeiből kerüljön kiegyenlítésre. A birtokba adás pedig nemcsak a dolog tényleges fizikai átadásával történhet meg, hanem oly módon is, hogy a vevő rendelkezése folytán harmadik személy - jelen esetben a lízingbevevő - veszi át a dolgot az eladótól.

A fellebbezésben felsorakoztatott érvek tehát nem alkalmasak annak cáfolatára, hogy a felek között létrejött jogügylet pénzügyi lízingszerződésnek minősülne.

Itt utal az ítéletábra arra, a perbeli szerződések tartalmát nem csupán az egyedi szerződések, hanem - ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította - a szerződések részét képező, a tényállásban megjelölt üzletszabályzatok határozzák meg. Az egyedi szerződésekhez csatolt - a felperes törvényes képviselőjének aláírását tartalmazó - üzletszabályzatok a szerződések részévé váltak, az ítéletábra maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ezt érintően kifejtett álláspontját.

Mindezek előrebocsátása után a perbeli lízingszerződés, valamint kölcsönszerződések létrejöttére, illetve érvénytelenségére vonatkozó felperesi hivatkozások kapcsán az ítéletábra a következőkre kíván rámutatni:

Téves a felperesnek az az álláspontja, amely szerint a perbeli szerződések a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (a továbbiakban: Hpt.) szerződéskötés időpontjában hatályos 210. § (2) bekezdésében megjelölt tartalmi elemek egyértelmű meghatározásának hiánya miatt létre nem jött szerződések.

Az 1959-es Ptk. 205. § (2) bekezdése értelmében a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. Visszterhes szerződés esetén mindenképpen lényeges tartalmi elem a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás meghatározása, ez pedig - az alább részletezettek szerint - a perbeli szerződések esetében megtörtént.

A Hpt. 210. § (2) bekezdése szerint a pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésben egyértelműen meg kell határozni a kamatot, díjat és minden egyéb költséget vagy feltételt, ez azonban nem jelenti azt, hogy ezen szerződési elemek minden pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésnek nélkülözhetetlen tartalmi elemei, és azt sem jelenti, hogy szükségszerűen külön-külön, számszerűsítve, százalékos formában vagy egyéb módon kellene a kamatokat, díjakat és költségeket rögzíteni a szerződésben. Egyfelől ugyanis a Hpt. 3. § (1) bekezdése a pénzügyi szolgáltatások széles körét nevesíti, amelyek között több is szerepel, amely szolgáltatásokra irányuló szerződéseknek a Hpt. 210. § (2) bekezdésében felsoroltak nem lényeges tartalmi elemei, sőt egyes pénzügyi szolgáltatások esetén - mint például a 3. § (1) bekezdés j) pontjában írt letéti szolgáltatás, széfszolgáltatás, vagy az m.) pont szerinti készpénzáttutalás - azok jellegénél fogva a kamat, mint az idegen pénz használatáért járó díj kikötése kizárt. Másfelől a felek által kikötött ellenszolgáltatás anélkül is magában foglalhatja a kamatot, díjat és költségeket, hogy azokat a szerződés külön feltüntetné.

Ami a pénzügyi lízingszerződést illeti, annak - az alábbiakban kifejtettek szerint - nem lényeges eleme sem a kamat, sem a díjak vagy a költségek, így ezek szerződésben való feltüntetésének hiánya a pénzügyi lízingszerződés létrejöttét nem érinti. A pénzügyi lízingszerződés az 1959-es Ptk-ban nem szabályozott atipikus szerződés, amely az adásvételi (részletvétel), a pénzkötelmek

(hitelviszony) és a használati kötelmek tényállási elemeit egyaránt hordozza. A lízingbeadó a lízingtárgy tulajdonjogát - a későbbi lízingbevevő választása szerint - adásvételi szerződéssel megszerzi, a szerzési vételárat kiegyenlíti, majd a megkötött lízingszerződés alapján köteles a lízingtárgyat tartós, határozott időre a lízingbevevő használatába adni, a lízingbevevő pedig ezért időszakonként visszatérően lízingdíjat fizetni. A lízingbeadó a dolog szerzési árát a lízingkulcs (lízingszorzó) alkalmazásával megnöveli, és az így kalkulált lízingdíjat a tartós használat időtartama alatt a lízingbevevő időszakonként visszatérően lízingdíj részletek formájában fizeti, majd a futamidő leteltével a lízingtárgy tulajdonjogát (maradványértéken) a lízingbeadótól megszerzi (BDT2007. 155, EBD2013. G.9.). Mivel a tartós futamidő alatt a dolog a lízingbevevő használatába kerül, a lízingdíj valójában két különböző szolgáltatás együttes ellenértékeként jelenik meg: egyfelől a szerzési ár törlesztéseként, másfelől használati díjként. Polgári jogi szempontból tehát a pénzügyi lízingszerződés lényeges tartalmi eleme a lízingtárgy, amelyet a lízingbeadó a lízingbevevő részére használatba ad, valamint a lízingbevevő által ellenszolgáltatásként fizetendő lízingdíj. Bár a perbeli jogvita tekintetében nem irányadó, megjegyzendő, hogy a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. V. tv. 6:409. §-a - amely már külön szerződéstípusként szabályozza a pénzügyi lízingszerződést - ugyancsak ezt a két tényezőt határozza meg a pénzügyi lízingszerződés lényeges tartalmi elemeként. Ennek megfelelően a pénzügyi lízingszerződés létrejöttéhez szükséges és egyben elegendő, ha a felek megállapodása a lízingtárgyra és a lízingdíjra kiterjed.

Mindennek nem mond ellent a pénzügyi lízing fogalmának a Hpt. 2. számú melléklete értelmező rendelkezései I.11. pontjában rögzített meghatározása. E szerint pénzügyi lízing az a tevékenység, amelynek során a lízingbeadó ingatlan vagy ingó dolog tulajdonjogát, illetve vagyoni értékű jogot a lízingbevevő megbízása szerint abból a célból szerzi meg, hogy azt a lízingbevevő határozott idejű használatába adja oly módon, hogy a lízingbevevő könyveiben kerül kimutatásra. A használatba adással a lízingbevevő jogosultságot szerez arra, hogy a szerződésben kikötött időtartam lejártával a lízingdíj teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő részének, valamint a szerződésben kikötött maradványérték megfizetésével a dolgon ő vagy az általa megjelölt személy tulajdonjogot szerezzen. A felek a szerződésben kötik ki a lízingdíj tőkerészét - amely a lízingbe adott vagyontárgy vagyoni értékű jog szerződés szerinti árával azonos -, valamint kamatrészét és a törlesztésének ütemezését. A fentiek szerint a Hpt. a pénzügyi lízing ellenszolgáltatásként meghatározott lízingdíjat a teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő részletek összegében határozza meg. Az itt szabályozott kamatrész azonban nem azonos a Hpt. értelmező rendelkezések III.7. pontjában foglalt kamattal, amely szerint a kamat az adós által a kölcsönnyújtónak (betételhelyezőnek) az elfogadott betét vagy az igénybe vett kölcsön használatáért, kockázataért fizetendő, a betét vagy a kölcsönösszeg százalékában meghatározott, időarányosan térítendő (elszámolandó) pénzösszeg vagy egyéb hozadék. A lízingszerződésnél ugyanis a lízingbevevő nem pénzösszeget kap időleges használatba, hanem a lízingtárgyat, amelynek használatáért nem kamatot, hanem használati díjat (lízingdíjat) köteles fizetni, így a lízingdíj Hpt. 2. számú melléklete I.11. pontja szerinti „kamatrésze” alatt ténylegesen a lízingdíj használati díj része értendő.

Nem vonható tehát kétségbe az a felperesi előadás, miszerint a pénzügyi lízingszerződés egyfajta hitelügylet, amely azonban a hitelemeknél túlmenően - a fent kifejtettek szerint - az adásvételi és a használati kötelmek jegyeit is hordozza. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ezeknek a szerződéstípusoknak valamennyi eleme egyben a pénzügyi lízingszerződésnek is kötelező tartalmi elemei. Miután a lízingszerződés kölcsönelemeket is tartalmaz, nem kizárt, hogy a lízingbeadó a lízingdíj használati díj részének meghatározása során olyan lízingkulcsot (lízingszorzót) alkalmazzon, amelyben valamilyen formában a lízingdíj tőkerészének a kamatát is számításba veszi. Annak sincs továbbá akadálya, hogy ez a kamatelem referencia kamatként megjelölésre kerüljön a lízingszerződésben, mint olyan tényező, amelynek változása maga után vonja a lízingdíj használati részének változását és ezáltal a törlesztő részletek futamidő alatti módosulását. Ez azonban nem

változtat azon a tényen, hogy a polgári jogi értelemben vett kamat a szerződésnek nem tartalmi eleme, ezért a kamatmeghatározás hiányában a lízingszerződés nem minősül létre nem jött megállapodásnak (BDT2015. 3328).

A perbeli lízingszerződés a létrejöttéhez szükséges - fent kifejtettek szerinti - tartalmi elemeket rögzíti: tartalmazza a lízingtárgy megjelölését és az összes lízingdíj összegét, amely magában foglalja a tőketartozást, és a lízingtárgy használati díját. Az, hogy az alperes a lízingdíj meghatározása során milyen lízingkulcsot alkalmazott, a szerződés létrejötte és érvényessége szempontjából irreleváns.

Téves az a felperesi álláspont is, miszerint a perbeli kölcsönszerződések a kamat egyértelmű meghatározásának hiánya miatt a Hpt. 210. § (2) bekezdésébe ütköznek, és ez okból létre nem jöttek vagy érvénytelenek. Az tény, hogy a perbeli szerződés sem százalékos formában, azaz az éves kamatláb megjelölésével, sem konkrét, határozott összegben nem tünteti fel az ügyleti kamat mértékét. Ennek következtében az is vitatható, hogy az Üsz1. és az Üsz2. kamatszámítás képletét tartalmazó III/5. pontja alapján a kamat kiszámítható, hiszen miután annak r (kamatláb) és K_i (t időpontban számított kamat) tényezője nincs egyértelműen, számszerűen feltüntetve a szerződésben, ezek a tényezők ismeretlennek tekintendők, s ilyenformán a képlet egy kétismeretlenes egyenlet, amelyből - további egyenlet hiányában - sem az r (kamatláb), sem a K_i (t időpontban számított kamat) nem fejezhető ki. Amint azonban arra az ítéletábra a fentiekben már utalt, az 1959-es Ptk. 205. § (2) bekezdése értelmében a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. Visszterhes szerződés esetén lényeges tartalmi elem a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás meghatározása. Kölcsönszerződésnél - az 1959-es Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint - a hitelező által nyújtott szolgáltatás a szerződésben meghatározott pénzösszeg adós rendelkezésére bocsátása, az adóst terhelő ellenszolgáltatás pedig a kölcsön összegének szerződés szerint visszafizetése. Ennek megfelelően a kölcsönszerződés létrejöttéhez a feleknek meg kell állapodniuk egyrészt a hitelező által folyósítandó kölcsön összegében, másrészt az adós visszafizetési kötelezettségében. Ez utóbbinak bankkölcsönszerződés esetén tartalmaznia kell a folyósított kölcsönösszeg kamatát is az 1959-es Ptk. 523. § (2) bekezdése értelmében, ez azonban - a szerződési jog alapvetően diszpozitív jellegéből és a szerződési szabadság elvéből (1959-es Ptk. 200. § (1) bekezdés) következően - nem jelenti azt, hogy az ellenszolgáltatás a tőkén és a kamaton felül ne tartalmazhatja az adós részéről teljesítendő egyéb fizetési kötelezettséget is. Annak sincs akadálya, hogy a felek az ellenszolgáltatás mértékét egy összegben határozzák meg anélkül, hogy annak egyes elemeit számszerűen vagy %-os mértékben külön-külön megjelölnék (kivételt jelentenek ebből a szempontból a fogyasztói, illetve fogyasztási kölcsön- és hitelszerződések, ahol a kamat éves százalékos értékének szerződésben való feltüntetése nem mellőzhető az 1996. évi CXII. tv. 213. § (1) bekezdés c) pontja, illetve a 2009. évi CLXII. tv. 16. § (1) bekezdés 7. pontja értelmében). A jelen - nem fogyasztói és nem fogyasztási - szerződésekben a felek pontosan feltüntették a kölcsön összegét, és meghatározták a felperes által teljesítendő ellenszolgáltatást is akként, hogy megjelölték a visszafizetendő egyes törlesztő részletek, valamint az összes törlesztő részlet összegét azzal, hogy a felperes egyedi szerződésben összegszerűen megjelölt fizetési kötelezettsége a futamidő alatt a svájci frank LIBOR kamata, mint referenciakamat, valamint a forint svájci frankhoz viszonyított árfolyama változásának függvényében módosulhat (Üsz1. és Üsz2. I/19.a) és b) pont).

Kétségtelen, hogy a Hpt, 210. § (2) bekezdésében írtak ellenére a perbeli kölcsönszerződésekben az ügyleti kamat egyértelmű feltüntetése elmaradt, tekintve azonban, hogy a Hpt. a 210. § (2) bekezdésében írtak megszegéséhez nem fűzi a semmisség jogkövetkezményét, ez a hiányosság nem ad alapot a kölcsönszerződések érvénytelenségének megállapítására.

A felek szabadon állapodnak meg abban, hogy az ügyleti kamaton felül az adós köteles-e díjakat és költségeket fizetni a hitelezőnek, mint ahogy abban is, hogy ha az adósnak van ilyen kötelezettsége, azt számszerűsítve külön is feltüntetik a szerződésben, vagy a kamattal együtt határozzák meg a visszafizetendő összeg részeként. Ennek megfelelően a felperes által a perbeli kölcsönszerződések alapján teljesítendő költségek és díjak tételes és számszerű megjelölésének elmaradása nem eredményezi sem a szerződések létre nem jöttének, sem azok érvénytelenségének megállapíthatóságát.

Alaptalan a felperesnek az az érvelése is, amely szerint a szerződések azért semmises jogszabályba ütközés miatt, mert a casco díjak törlesztő részletekbe történő beépítésével az alperes engedély nélkül végzett biztosításközvetítői tevékenységet. A perbeli szerződések megkötésekor hatályos, a biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény 5. § (1) bekezdése értelmében valóban csak a Felügyelet engedélyével lehetett végezni a Magyar Köztársaság területén biztosításközvetítői tevékenységet. Az ítéletábra azonban szükségtelennek találta annak vizsgálatát, hogy a perbeli kölcsönszerződésekhez kapcsolódó casco biztosítási szerződések tekintetében az alperes végzett-e biztosításközvetítői tevékenységet vagy nem, illetve ha igen, ehhez rendelkezett-e a Felügyelet engedélyével. A Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint ugyanis az a szerződés semmis, amely jogszabályba ütközik, kivéve ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. A következetes bírói gyakorlat szerint a más jogági szabályokat sértő szerződés a polgári jog szempontjából akkor érvénytelen, ha a más jogági törvény kifejezetten rögzíti, hogy az adott jogi norma megsértése egyúttal a szerződés érvénytelenségét is okozza, vagy ha ez a törvény értelmezéséből, az összes körülményből nyilvánvaló módon megállapítható (eBDT2006. 1450, eBDT2000. 97). A 2003. évi LX. törvény a Felügyelet engedélyének hiányában végzett biztosításközvetítői tevékenység keretében kötött polgári jogi szerződésekhez nem fűzte a semmisség jogkövetkezményét, így az engedélykérés elmulasztása legfeljebb felügyeleti intézkedést vonhatott volna maga után, de nem eredményezi az alperes által kötött kölcsönszerződések érvénytelenségét.

Téves a felperesnek az az álláspontja is, amely szerint a szerződések semmisségét eredményezi az a körülmény, hogy az alperes nem tájékoztatta őt az árfolyamváltozás lehetőségéről és annak a törlesztő részletekre, illetve a visszafizetendő tőkeösszegre gyakorolt hatásáról. A Hpt. 203. § (6) bekezdése az árfolyamváltozásból eredő kockázatról történő tájékoztatást a lakossági ügyfelek tekintetében írta elő a pénzügyi intézmények számára, a felperes viszont nem minősül lakossági ügyfélnek. Ezen túl, amint arra a Kúria rámutatott a 6/2013 Polgári jogegységi határozata 3. pontjához fűzött indokolásában, a tájékoztatási kötelezettség még a lakossági ügyfelek esetében sem terjedhetett ki az árfolyamváltozás várható irányára, előre nem látható mértékére, a kockázat reális voltára, valószínűségére. Kiemelendő továbbá, hogy a fogyasztói, illetve fogyasztási szerződésnek nem minősülő hitelügyletek esetén nemcsak a szerződés általános feltételeit meghatározó pénzügyi intézmény, hanem az adós is a gazdasági, üzleti élet professzionális résztvevőjének tekintendő, akivel szemben fokozott elvárás a szerződés feltételeinek szerződéskötést megelőző gondos áttanulmányozása, a szerződésből eredő kockázatok elemzése. A perbeli szerződések esetén az „egyedi” szerződésekben rögzített „mértékadó devizanem svájci frank” kitétel felismerhetővé tette a gazdasági tevékenysége körében szerződő felperes számára, hogy deviza alapú lízing- ill. kölcsönszerződéseket köt az alperessel, s miután ezek a szerződési konstrukciók a szerződéskötés idején már széles körben alkalmazásra kerültek a pénzügyi piacon, módjában állt tájékozódni annak lényegéről, az azzal járó előnyökről és az abban rejlő kockázatokról. Emellett az üzletszabályzat

rendelkezései alapján is képes lehetett értékelni az árfolyamváltozás rá nézve esetlegesen hátrányos gazdasági következményeit.

Ez egyben azt is jelenti, a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes megtévesztette őt az ügyletben rejlő árfolyam- és kamatkockázatot illetően. Ezen túl e tekintetben az alperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a felperes elmulasztotta az 1959-es Ptk. 236. § (1) bekezdésében írt, a (2) bekezdés a) pontja szerint számítandó egyéves megtámadási határidőt. A felperes fizetési kötelezettségei ugyanis már 2010. évtől kezdődően jelentősen emelkedtek az árfolyamváltozásból eredően, így nem fogadható el az állítása, hogy az ezzel kapcsolatos tévedését csak 2013. augusztusában, a jogi képviselőjétől kapott tájékoztatás alapján ismerte fel.

Nem fogadta el az ítéltábla a felperesnek azt az érvelését sem, miszerint az üzletszabályzatoknak azok a rendelkezései, amelyek az árfolyamrész alkalmazására és a visszafizetési kötelezettség árfolyamváltozás függvényében történő módosulására vonatkoznak, eltérnek a szokásos szerződési gyakorlattól, és miután ezekről az alperes nem adott külön figyelemfelhívó tájékoztatást, ő (a felperes) pedig ezeket a rendelkezéseket nem fogadta el kifejezetten, azok az 1959-es Ptk. 205/B. § (2) bekezdése értelmében nem váltak a szerződés részévé. E tekintetben az ítéltábla visszautal az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos indokaira.

Alaptalanul kifogásolta a felperes az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését is. A pertárgy értékére, a felperes keresetének sokrétűségére, az ügy bonyolultságára, az ehhez kapcsolódóan az alperesi képviselő által kifejtett tevékenység színvonalára és időigényességére tekintettel az elsőfokú bíróság által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltség eltúlzottnak nem tekinthető.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviseletével felmerült - az IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított - másodfokú perköltségének a megfizetésére. Ugyancsak pervesztességére figyelemmel köteles megfizetni a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986 (VI. 26.) IM r. 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illetéket.

S z e g e d , 2016. június 15.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró